

V R T E C.

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 9.

V Ljubljani 1. septembra 1882.

Leto XII.

Drevó pri póti.

Utrújen ter upéhan
Od hôje vže sem bíl;
Pod jáblano košáto
Nad césto sem zavíl.

Pripékalo je solnce,
Ker póldne je bíló;
Zató sem znójin sédel
Pod sénéčnato drevó.

Mej listi dróbné ptice
Vesélo žvrgolé,
A veje se bogate
Od jábolk vse šibé.

Tihoten mir je v senci
In dobrodéjen hlád,
A žéjo mi ugaša
Drevésa zréli sád.

Človéka sem zahválil,
Ki to drevó sadíl
In ž njim je mnogo trudnih
Ter žejunih vže hladíl.

In prédno sem se dvígnil
Po césti od ondód,
Obljubil drévje plóдно
Sadíti sem nad pót.

P. Gros.

Zlatolása deklica.

(Česka narodna pripovedka.)

Bil je kralj tolike pameti, da je razumil vse, kar si živali pripovedujejo. Čujte, naj vam povem, kako se je tega naučil. Pride k njemu nečega dne stara žena, prinese mu v košari kačo ter mu reče, naj si jo ukaže v kuhinji dobro priréditi; in kadar bode kačo snedel, razumil bode vse, kar koli katera žival govori, bodi si v zraku, v vodi ali na zemlji. Kralju se